

выбранной технологии. Технологии обучения вариативные и похожи на индивидуальные методики.

Ключевые слова: методика обучения, педагогическая технология, технологический подход, технология обучения, учитель технологий.

PEDAGOGICAL TECHNOLOGY IN TRAINING SYSTEM OF TEACHERS OF TECHNOLOGIES

D.E. Kilderov

Abstract. The article analyzes the concept of pedagogical technology and teaching technology. It is established that pedagogical technology is based on the implementation of personal, system and activity approaches. Pedagogical technology is an environmentally relevant, holistic system of forms, methods and means of learning, as well as the theory of design and the mechanism of practical use of this system to achieve a guaranteed result in the implementation of a scientifically based didactic process, regardless of the peculiarities (specifics) of the subject being studied. It is substantiated that technology of teaching is a concept close but not identical to pedagogical technology, since it reflects the way of mastering a particular educational material (concept) within the framework of a certain subject, topic, the question within the framework of the chosen technology. Learning technologies are varied and similar to individual techniques. The personal character of learning technology, in our opinion, is its orientation towards the formation and development of professionally meaningful personality traits. The educational process in the application of pedagogical technology has the following characteristics: planning, analysis of goals, scientific organization of the educational process, the choice of methods, tools, materials that most meet the goals and contents in order to increase the effectiveness of learning; standardization, unification of the process, the possibility of its reproduction in relation to the given conditions, control (diagnostic purposes) as a component; ensuring the guaranteed effectiveness, the effectiveness of the educational process, reproducibility of the results.

Keywords: teaching methodology, pedagogical technology, technological approach, technology teaching, technology teacher.

УДК 37.378

ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПОНЯТІЙНО-ТЕРМІНОЛОГІЧНОГО АПАРАТУ ДОСЛІДЖЕННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ РОБОТИ УЧНІВ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

А.О. КОГУТ, здобувач

Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія

E-mail: olonka@ukr.net

Анотація. У статті здійснено теоретичний аналіз понятійно-термінологічного апарату дослідження готовності майбутніх учителів до індивідуальної роботи учнів початкової школи. Розкрито трактування понять, термінів у психолого-педагогічній літературі: «готовність», «професійна готовність», «готовність до педагогічної діяльності», «професійна готовність майбутнього учителя початкової школи», «індивідуальна робота», «організація індивідуальної роботи учнів початкової школи».

Ключові слова: професійна готовність, готовність до педагогічної діяльності, професійна готовність майбутнього учителя початкової школи, індивідуальна робота, організація індивідуальної роботи учнів початкової школи.

Актуальність (Introduction). Україна на початку XXI століття переживає складний період трансформації суспільного розвитку й радикальних перетворень у галузі освіти, намагаючись вийти на рівень світових стандартів.

Вищі педагогічні навчальні заклади мають вагомий досвід професійної підготовки майбутніх фахівців початкової школи. Однак докорінні зміни у змісті початкової освіти, реформування українського суспільства значною мірою вплинули на характер і зміст професійної підготовки вчителів початкової школи.

© А.О. Козут, 2017

Аналіз останніх джерел та публікацій (Analysis of recent researches and publications). У педагогіці та психології вищої школи досліджується професійно-педагогічна підготовка майбутнього вчителя початкових класів як компетентного, здатного до саморозвитку: підготовка майбутнього вчителя початкових класів до роботи в умовах нової структури і змісту початкової освіти (Н. Бібік, О. Савченко), загальні принципи організації педагогічного процесу та основні напрями конструювання змісту психолого-педагогічної підготовки, що забезпечують формування вчителя-дослідника, який перебуває у постійному пошуку ефективних і раціональних методів навчання і виховання (Л. Хомич), формування творчої особистості майбутнього вчителя (Н. Кічук, С. Сисоєва), організація професійного самовиховання майбутніх вчителів початкових класів (О. Кучерявий), формування етичної компетентності майбутніх вчителів початкових класів (Л. Хоружа) та ін.

Мета (Purpose). На даному етапі цього дослідження метою статті є теоретичний аналіз понятійно-термінологічного апарату питання готовності майбутніх учителів до організації індивідуальної роботи учнів початкової школи.

Методи (Methods). Теоретичні (аналіз педагогічної, психологічної літератури); інтерпретаційно-аналітичний метод щодо вивчення вітчизняних джерел із застосуванням порівняння, систематизації та узагальнення.

Результати (Results). Явище готовності становить предмет вивчення як педагогів, так і психологів. Перші акцентують увагу на виявленні факторів і умов, дидактичних та виховних засобів, що дають змогу керувати становленням і розвитком готовності. Психологи орієнтуються на встановленні характеру зв'язків і залежностей між станом готовності та ефективністю діяльності.

За останні роки проведено багато досліджень з проблем формування готовності підростаючого покоління до різних видів діяльності. Готовність до діяльності розглядається науковцями у широкому та вузькому значенні. У широкому значенні поняття «готовність до діяльності» трактується як готовність до життєвої практики в цілому, до входження в нову сферу, до самореалізації у творчій діяльності, до перенесення знань і способів діяльності з однієї сфери в іншу, до діяльності в нових умовах, що постійно змінюються, до адекватної самооцінки. У вузькому значенні «готовність до педагогічної діяльності» – сукупність властивостей і якостей особистості учителя, що адекватно відображає структуру його педагогічної діяльності як вирішальну умову швидкої адаптації випускника вищого навчального закладу до специфічних умов педагогічної праці, як можливість до подальшого професійного вдосконалення [7, с. 95].

У роботах учених (А. Алексюк, Ю. Бабанський, В. Бондар, І. Зязюн, Н. Кічук, О. Кіяшко, З. Курлянд, А. Ліненко, С. Сисоєва, С. Смірнов, Л. Хомич, В. Чайка, І. Шапошнікова, О. Ярошенко та ін.) переконливо доведено, що саме стан готовності особистості до виконання професійно-педагогічної діяльності забезпечує не тільки її ефективність, але й можливість подальшого самовдосконалення. Названими вченими виділені такі прояви готовності, як позитивне ставлення до праці вчителя, певний рівень оволодіння педагогічними знаннями, вміннями і навичками, самостійність у розв'язанні педагогічних завдань, розвиток педагогічних здібностей, сформованість моральних рис та ін. [6, с. 100].

У дидактиці феномен готовності розглядають по-різному, це пояснюється особливостями теоретичних концепцій авторів та різними завданнями, які вони перед собою ставили.

Науковці М. Дьяченко, Л. Кандилович розглядають готовність як рису особистості, як психічний її стан. Психічний стан особистості в розумінні цих авторів – це актуалізація та пристосування можливостей з метою успішного виконання окремих операцій (дій) у даний момент часу. Автори виділили такі компоненти готовності до професійної діяльності: мотиваційний (позитивне ставлення до професії, інтерес до неї та інші стійкі професійні мотиви); орієнтаційний (знання та уявлення про особливості та умови діяльності, вимоги до особистості); операційний (розвиток здібностей та оволодіння прийомами професійної діяльності, необхідними знаннями, уміннями й навичками, процесами аналізу, синтезу, порівняння і та ін.); вольовий (самоконтроль, уміння управляти діями); оцінний (самооцінка своєї професійної підготовки, відповідність процесу розв'язання задач оптимальним зразкам) [1].

У працях науковців «готовність» визначається, як «психічний стан», як «особистісне», «структурне утворення», «властивість» або «якість» особистості. Теоретичний аналіз науко-

во-педагогічної літератури дав нам можливість вивчити різні аспекти змісту й структури терміна «готовність» та дозволив переконатися, що дослідники переважно диференціюють поняття «готовність» і «підготовка», розглядаючи підготовку як процес, а готовність – як результат цього процесу.

У тлумачному словнику В. І. Даля поняття «готовність» трактується як «стан або властивість готового» [2, с. 388]. У психологічному словнику готовність до дії визначається як стан мобілізації усіх психофізіологічних систем людини, що забезпечують ефективність виконання певних дій [10, с. 21]. У «Енциклопедії освіти» готовність до діяльності розглядається як стан мобілізації психологічних та психофізіологічних систем людини, які забезпечують виконання певної діяльності [5, с. 137-138].

К. Дурай-Новакова стверджує, що поняття «професійна готовність» увійшло в педагогічну науку в 70-х роках ХХ ст. В аналізі проблеми професійної готовності до педагогічної діяльності науковець указує на те, що ядром формування готовності виступає позитивне ставлення студентів до майбутньої професії, стійкі мотиви діяльності, наявність професійно-значимих якостей особистості, засвоєння сукупності професійно-педагогічних знань, оволодіння педагогічними вміннями та ефективне застосування їх на практиці [4, с. 55].

Готовність майбутнього вчителя до професійної діяльності трактується вченими (А.Капська, А. Линенко, О. Пехота та ін.) як особистісне утворення, що забезпечує внутрішні мотиви діяльності, педагогічну самосвідомість, педагогічні здібності, знання, вміння та навички, здатність до інтегрування знань, професійно значущі якості особистості. Воно включає особистісну складову (педагогічної самосвідомості, інтересу до діяльності, потреби в ній, мотивів діяльності) та процесуальну (педагогічні здібності, знання про предмет і способи діяльності, навички й уміння, професійно значущі якості) і мобілізує особистість на включення у професійну діяльність [8].

Підготовка спеціаліста, на думку О.Мороза, обіймає чотири фази: засвоєння навчальної інформації з підготовки спеціаліста; формування професійних умінь і навичок у штучно створених умовах; формування професійних умінь і навичок у реальних умовах; формування власного професійного стилю в умовах самостійної трудової діяльності [9].

Учитель початкових класів у професійному становленні проходить низку рівнів: педагогічної вмілості, що досягається після закінчення навчального закладу та вдосконалюється в школі, базується на достатній теоретичній і практичній підготовці та утворює основу професіоналізму вчителя; педагогічної майстерності, тобто доведеної до високого ступеня досконалості вмілості, що відображає високий рівень методів і прийомів використання психолого-педагогічної теорії на практиці, завдяки чому забезпечується висока ефективність освітнього процесу; педагогічної творчості, яка характеризується включенням у навчально-виховну діяльність тих або інших методичних модифікацій, раціоналізації прийомів і методів навчання; педагогічного новаторства – найвищого рівня професійної діяльності вчителя, який органічно включає висунення та реалізацію нових, прогресивних ідей, принципів і прийомів у процесі навчання та виховання й суттєве підвищення його якості. Педагогічна вмілість і основи педагогічної майстерності формуються в майбутніх учителів під час навчання.

Аналіз психолого-педагогічної літератури з проблеми дослідження дає підставу зробити певні узагальнення щодо поняття готовності майбутнього вчителя початкової школи до педагогічного процесу.

Отже, *професійна готовність майбутніх учителів початкової школи до педагогічної діяльності* є складним структурним утворенням, основою якого є позитивне ставлення до майбутньої учительської професії, наявність професійних якостей особистості, сукупність професійно-педагогічних знань, умінь і навичок, та вміння використовувати їх на практиці.

Особливий інтерес представляє процес формування готовності майбутніх учителів до індивідуальної роботи учнів початкової школи. Виникає потреба у розкритті поняття «індивідуальної роботи учнів початкової школи».

Індивідуальна форма навчання забезпечує формування в учнів умінь самостійно опрацьовувати матеріал, привчає до самоосвіти, поглиблює і розширює набуті знання, надає можливість учневі реалізувати себе як індивідуальність відповідно до своїх вроджених і набутих здібностей і задатків. В умовах індивідуалізації вчитель має можливість активізувати навчальну діяльність учнів, досягти поставленої для кожного учня навчальної мети відповід-

но врахувавши його індивідуальні можливості, виступає при цьому в ролі консультанта або керівника.

Індивідуальна форма роботи використовується при викладанні навчальних предметів на всіх етапах уроку, для вирішення різних дидактичних завдань: засвоєння нових знань і їх закріплення, формування і закріплення умінь і навичок, для повторення і узагальнення пройденого матеріалу. Цей вид роботи переважає у виконанні домашніх робіт, самостійних і контрольних завдань в класі.

Переваги індивідуальної форми роботи полягають в тому, що вона дозволяє кожному учневі поглиблювати і закріплювати свої знання, виробляти необхідні вміння, навички, набувати досвіду пізнавальної творчої діяльності.

Індивідуальна форма організації роботи учнів передбачає самостійне виконання учнем однакових для всього класу завдань без контакту з іншими учнями, але в єдиному для всіх темпі. За індивідуальної форми організації роботи учень виконує вправу, розв'язує задачу, проводить дослід, пише твір, реферат, доповідь тощо. Індивідуальним завданням для учня може виступати робота з підручником, довідником, словником, картою та іншими засобами навчання.

Індивідуальне навчання повинно здійснюватися відповідно до індивідуальних особливостей учнів. Під особливостями учня потрібно розуміти своєрідність його уяви, відчуттів, пам'яті, мислення, інтересів, здібностей, темпераменту і характеру. Індивідуальна форма навчання базується на знанні особистості та умов проживання учня. Вона передбачає пристосування форм і методів впливу до індивідуальних особливостей учня для забезпечення розвитку більш високого рівня особистості [5, с. 332].

Тлумачення терміну «індивідуальна робота» неоднозначне. Індивідуальну роботу розуміють як «одну з форм організації навчального заняття» (А.П. Кондратюк, Б.П. Єсіпов); «роботу учнів за спеціальними завданнями і за своєю власною ініціативою» (І.Т. Огородніков, В. Оконь); «здійснення індивідуального підходу в навчанні» (М.А. Данилов, М.Н. Скаткін, Є.С.Рабунський); «виконання школярем навчального завдання» (В.І. Лозова, П.Г. Москаленко, Г.В. Троцко); «форму організації пізнавальної діяльності» (Л.В. Кондрашова, В.К. Буряк, Л.А. Гапоненко); «найважливішу форму виховання» (В.С. Юркевич); «самостійну роботу» (Г. Нойнер, Ю.К. Бабанський). Ряд учених ототожнюють поняття «індивідуальна робота» й «індивідуальне навчання».

Поняття «індивідуальна робота» у педагогічній літературі зустрічається як у навчальному, так і у виховному процесі. Доцільно буде виділити ознаки, які характеризують індивідуальну роботу у виховному процесі, навчальному процесі і загальні.

Ознаками індивідуальної роботи, які відносяться до виховного процесу, є: «опосередкований вплив на учня через дитячий колектив», «педагогічний вплив учителя на учня», «найважливіша форма виховання», «збігання з інтересами, потребами і цінностями».

Ознаки, що стосуються саме навчального процесу: «невід'ємність від роботи колективу», «більш поглиблена робота», «за спеціальними завданнями учителя», «без взаємодії з іншими», «під безпосереднім керівництвом учителя», «дозволяє організувати активну самостійну роботу», «відповідає здібностям і можливостям учнів», «темп, відповідний до індивідуальних можливостей», «знання, уміння і навички, передбачені програмою і за межами затвердженої програми», «обов'язковий елемент фронтальної та групової роботи», «діяльність по виконанню загальнокласної роботи», «діяльність по виконанню окремого завдання», «використання різноманітних прийомів і способів розумової діяльності».

Серед ознак, які можна вважати загальними можна назвати такі: «здійснення індивідуального підходу», «контакт учителя з учнем», «врахування вікових й індивідуальних особливостей особистості», «задоволення індивідуальних схильностей та інтересів», «допомога вчителя – безпосередня або опосередкована».

Аналізуючи педагогічну літературу можна виділити 2 види індивідуальних форм виконання завдань: індивідуальна форма, яка передбачає виконання учнем спільних для цілого класу завдань без контакту з іншими учнями, але в одному темпі; індивідуалізована форма, яка передбачає навчально-пізнавальну діяльність учня над вирішенням специфічних завдань, і сприяє встановленню темпу росту в навчанні кожного учня).

Індивідуальна робота потребує досить багато часу для її організації та проведення. Маючи відомості про своїх учнів, вчитель відповідно до їх здібностей, знань і віку обирає форму проведення уроків, підбирає завдання, планує індивідуальні позаурочні заняття.

Індивідуальна форма діяльності учнів на уроці має такі характеристики: мета ставиться як особиста мета кожного; якщо учні виконують однакові завдання, то таку індивідуальну форму діяльності назвемо єдиною, а якщо диференційовані, то диференційованою; вчитель використовує всі види допомоги відповідно до цілей індивідуальної роботи, характеру завдань, індивідуальних особливостей кожного; ступінь самостійності учнів найвища. Кожен учень самостійно виконує завдання; дії учнів ізольовані як від дій учителя, так і від дій інших учнів; при оцінці дій учня проводиться їх порівняння з минулими діями того ж учня, з встановленими відповідними нормами.

Слушною є думка В. Онищука про врахування загальних особливостей особистості. У педагогічній практиці існує спрямованість на реалізацію індивідуальної роботи на різних етапах: потрібно брати до уваги загальні особливості навчання і розвитку; диференційований та індивідуальний підходи.

Диференційоване навчання передбачає приділення достатньої уваги тим, хто її потребує, у кого темп і рівень навчання відрізняється від інших [3, с. 52-53].

Перевагами індивідуальної навчальної роботи учнів є: а) без неї неможливе міцне засвоєння знань учнями взагалі; б) кожен учень працює персонально, проявляючи ініціативу; в) швидкість роботи учня визначається ступенем наполегливості, працездатності, розвитку інтересів, схильностей, можливостей і підготовленості; г) дозволяє повністю адаптувати зміст, методи і темпи навчальної діяльності учня до його особливостей, стежити за кожною дією і операцією в процесі розв'язання конкретних завдань, за рухом від незнання до знання, вчасно вносити необхідні корективи в діяльність учня. Все це дозволяє учневі працювати економно, у своєму темпі, постійно контролювати витрати своїх сил, що, природно, дозволяє досягати якісних результатів навчання.

Проаналізувавши педагогічну літературу можна визначити поняття *індивідуальна робота учнів початкової школи* як форму організації навчання шляхом індивідуального підходу до учнів, яка передбачає роботу учнів за спеціальними завданнями і за своєю власною ініціативою, безпосередньо під керівництвом вчителя.

Об'єднавши вище проаналізовані поняття «готовність майбутніх учителів початкової школи до професійної діяльності» та «індивідуальна робота учнів початкової школи» можна визначити сутність поняття *«готовність майбутніх учителів до індивідуальної роботи учнів початкової школи»*.

Для того щоб повністю усвідомити необхідність врахування індивідуальних особливостей учнів у процесі навчання, необхідно, перш за все, зрозуміти причини індивідуальних відмінностей людини в процесі її життєдіяльності. Адже від особливостей мислення, пам'яті, уваги та інших пізнавальних процесів особистості (і не тільки від них) залежить в цілому успішність і продуктивність навчання дитини в школі.

В.О. Сухомлинський говорив, – «Подібно до того, як діти різняться за своїми фізичними якостями, так неоднакові сили, необхідні для розумової праці. Пам'ять, спостережливість, уяву, мислення не тільки по їх глибині, стійкості, швидкості протікання, але і в якісному відношенні мають індивідуальну характеристику у кожного школяра» [11, с. 153].

Молодший шкільний вік – це період найбільш інтенсивного формування учбової діяльності. Все, що пов'язане з грою, для школяра стає менш значущим, ніж те, що пов'язане з навчальною діяльністю, яка стає провідним видом діяльності. Молодший шкільний вік характеризується певними психологічними віковими особливостями: а) перебудова пізнавальних процесів – формування довільності; б) розвиток саморегуляції поведінки, волі; в) засвоєння вмінь читання, письма, обчислень, накопичення знань; г) розширення сфери спілкування; ґ) формування самооцінки, впевненості в собі, компетентності, зневіри у власних силах, втрата інтересу до навчання.

Майбутній педагог повинен володіти такими методами вивчення учнів та учнівських колективів як: спостереження (метод тривалого, планомірного опису особливостей фізичного, психічного і соціального розвитку, які виявляються в діяльності та поведінці учнів під час освітнього процесу); бесіда (метод встановлення особливостей фізичного, психічного і соціального розвит-

ку вихованців у ході безпосереднього спілкування); діагностичні методи (сутність полягає в тому, що вони дають змогу не тільки зробити описи розвитку вихованців, але й уможливають вимірювання їх, визначення їхньої якісної і кількісної характеристик) та ін.

Організація успішної індивідуальної роботи учнів здійснюється враховуючи всі аспекти вивчення індивідуальних особливостей учнів. Володіючи методами, засобами і правилами організації вивчення індивідуальних особистостей учня, майбутній педагог буде мати можливість ефективно організувати індивідуальну роботу учнів.

Висновок і перспективи (Discussion). Готовність майбутніх учителів до організації індивідуальної роботи учнів початкової школи розглядається як особистісне утворення в основі якого є створення умов, які забезпечують оптимальний індивідуальний вплив на учня та передбачає визначення індивідуальних завдань, які сприяють максимальному розкриттю та засвоєнню знань, умінь та навичок учнем.

Список використаних джерел

1. Готовность к деятельности в экстремальных ситуациях : психологический аспект / М.И. Дьяченко, Л.А. Кандыбович, В.А. Пономаренко. Минск: Изд-во «Университетское», 1985. 206 с.
2. Даль В. И. Толковый словарь живого великорусского языка: в 4-х т. М. : Терра, 1995. Т. 1. 800 с.
3. Дидактика современной школы : пособие для учителей / [Б.С. Кобзарь, Г.Ф. Кумарина, Ю.А. Кусый и др.]; под. ред. В.А. Онищука. К.: Рад. шк., 1987. 351 с.
4. Дурай-Новакова К.М. Проблемы и задачи спецкурса «Профессиональная готовность студентов к педагогической деятельности» в системе подготовки учителя // Теория и практика высшего педагогического образования. М. : МГПИ, 1984. С. 51–59.
5. Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України : гол. ред. В. Г. Кремень. К. : Юрінком Інтер, 2008. 1040 с.
6. Комар О. А. Підготовка майбутніх учителів початкової школи до застосування інтерактивних технологій. Теоретико-методичні аспекти: монографія. Умань : РВЦ «Софія», 2008. 332 с.
7. Лесик В. В. Формування у студентів психолого-педагогічної готовності до майбутньої професійно-трудової діяльності // Гуманітарний вісник Переяслав-Хмельницького ДПУ імені Григорія Сковороди: зб. наук. праць. Переяслав-Хмельницький, 2011. Вип. 22. С. 93–96.
8. Линенко А. Ф. Теорія і практика формування готовності студентів педагогічних вузів до професійної діяльності: автореф. дис. ... д-ра пед. наук: 13.00.04. К., 1996. 44 с.
9. Мороз О.Г., Сластьонін В.О., Філіпченко Н.І. Підготовка майбутнього вчителя : зміст та організація. К.: ІЗМН, 1997. 168 с.
10. Психологический словарь / [под ред. В. В. Давыдова, А. В. Запорожца, В. Ф. Ломова и др. ; Науч.-исслед. инстит. общей и пед. психол. АПН СССР. М. : Педагогика, 1983. 448 с.
11. Сухомлинський В. О. Як виховати справжню людину // Вибрані твори : у 5 т. К. : Радянська школа, 1976. Т. 2. С. 147–416.

References

1. Gotovnost' k deyatel'nosti v e'kstremal'nykh situatsiyakh : psixologicheskij aspekt / M.I. D'yachenko, L.A. Kandybovich, V.A. Ponomarenko. Minsk: Izd-vo «Universitetskoe», 1985. 206 s.
2. Dal' V. I. Tolkovyy slovar' zhivogo velikoruskogo yazyka: v 4-x t. M. : Terra, 1995. T. 1. 800 s.
3. Didaktika sovremennoj shkoly : posobie dlya uchitelej / [B.S. Kobzar', G.F. Kumarina, Yu.A. Kusyj i dr.]; pod. red. V.A. Onishhuka. K.: Rad. shk., 1987. 351 s.
4. Duraj-Novakova K.M. Problemy i zadachi speckursa «Professional'naya gotovnost' studentov k pedagogicheskoy deyatel'nosti» v sisteme podgotovki uchitelya // Teoriya i praktika vysshego pedagogicheskogo obrazovaniya. M. : MGPI, 1984. S. 51–59.
5. Entsyklopediia osvity / Akad. ped. nauk Ukrainy : hol. red. V. H. Kremen. K. : Yurinkom Inter, 2008. 1040 s.

6. Komar O. A. Pidhotovka maibutnikh uchyteliv pochatkovoї shkoly do zastosuvannia interaktyvnykh tekhnolohii. Teoretyko-metodychni aspekty: monohrafiia. Uman : RVTs «Sofii», 2008. 332 s.

7. Lesyk V. V. Formuvannia u studentiv psykhologo-pedahohichnoi hotovnosti do maibutnoi profesiino-trudovoi diialnosti // Humanitarnyi visnyk Pereiaslav-Khmelnyskoho DPU imeni Hryhoriia Skovorody: zb. nauk. prats. Pereiaslav-Khmelnyskyi, 2011. Vyp. 22. S. 93–96.

8. Lynenko A. F. Teoriia i praktyka formuvannia hotovnosti studentiv pedahohichnykh vuziv do profesiinoї diialnosti: avtoref. dys. ... d-ra ped. nauk: 13.00.04. K., 1996. 44 s.

9. Moroz O.H., Slastonin V.O., Filipchenko N.I. Pidhotovka maibutnoho vchytelia : zmist ta orhanizatsiia. K.: IZMN, 1997. 168 s.

10. Psixologicheskij slovar' / [pod red. V. V. Davydova, A. V. Zaporozhca, V. F. Lomova i dr. ; Nauch.-issled. instit. obshhej i ped. psixol. APN SSSR. M. : Pedagogika, 1983. 448 s.

11. Sukhomlynskyi V. O. Yak vykhovaty spravzhniu liudynu // Vybrani tvory : u 5 t. K. : Radianska shkola, 1976. T. 2. S. 147–416.

ТЕОРЕТИЧЕСКИЙ АНАЛИЗ ПОНЯТИЙНО-ТЕРМИНОЛОГИЧЕСКОГО АППАРАТА ИССЛЕДОВАНИЯ ГОТОВНОСТИ БУДУЩИХ УЧИТЕЛЕЙ К ОРГАНИЗАЦИИ ИНДИВИДУАЛЬНОЙ РАБОТЫ УЧАЩИХСЯ НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЫ

А.А. Когут

Аннотация. В статье осуществлен теоретический анализ понятийно-терминологического аппарата исследования готовности будущих учителей к организации индивидуальной работы учащихся начальной школы. Раскрыто трактовку понятий, терминов в психолого-педагогической литературе: «готовность», «профессиональная готовность», «готовность к педагогической деятельности», «профессиональная готовность будущего учителя начальной школы», «индивидуальная работа», «организация индивидуальной работы учащихся начальной школы».

Ключевые слова: профессиональная готовность, готовность к педагогической деятельности, профессиональная готовность будущего учителя начальной школы, индивидуальная работа, организация индивидуальной работы учащихся начальной школы.

THEORETICAL ANALYSIS OF CONCEPTUAL-TERMINOLOGICAL APPARATUS OF THE STUDY OF THE FUTURE TEACHERS' READINESS TO ORGANIZATION OF INDIVIDUAL WORK OF PRIMARY SCHOOL PUPILS

A.O. Kohut

Abstract. The article deals with the theoretical analysis of the conceptual-terminological apparatus of the study of the future teachers' readiness to the individual work of the primary school pupils. The interpretation of the concepts, terms «readiness», «professional readiness», «readiness for pedagogical activity», «professional readiness of the future primary school teacher», «individual work», «organization of individual work of the primary school students» in the psychological-pedagogical literature has been revealed

Keywords: professional readiness, readiness for pedagogical activity, professional readiness of the future primary school teacher, individual work, organization of individual work of primary school pupils.

УДК 378:147

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ КООПЕРАТИВНОГО НАВЧАННЯ

К.В.КОЗУБЕНКО, аспірант, викладач

Вінницький торговельно-економічний коледж КНТЕУ

E-mail:Slavia_77@ukr.net

© К. В. Козубенко, 2017